

(นักมวยปล้ำ) ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างอื้อฉาวในงานแสดงศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1853 และเออแซน เดอลาครัวร์ กล่าวว่า เป็นภาพที่มีรสนิยมต่ำ

กลางทศวรรษที่ 1860 กูร์เบท์กลายเป็นที่นิยม เนื้อเรื่องของภาพที่เขาเขียนเป็นไปได้อย่างหลากหลายอย่างต่าง ๆ กัน เช่น ทิวทัศน์ ภาพเหมือน ภาพหุ่นนิ่ง ภาพสัตว์ในทิวเขาและภาพการล่าสัตว์ ทั้งหมดนี้ถูกเขียนขึ้นเหมือนชีวิตจริงตามที่ตาเห็น

ปีท้าย ๆ ในชีวิตของกูร์เบท์ เป็นปีที่เขาเดือดร้อน ในระหว่างการปกครองของรัฐบาลคอมมูนซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1871 นั้น เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการอนุรักษ์ศิลปะ และมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการรื้อถอนทำลายเสาศิงสร้างไว้เป็นอนุสรณ์แห่งความยิ่งใหญ่ของสมัยจักรวรรดิ (นโปเลียน) ซึ่งขณะนั้นกลายเป็นที่เกลียดชัง เมื่อคอมมูนเสื่อมอำนาจลง กูร์เบท์ก็ถูกสอบสวนและถูกจำคุก ใน ค.ศ. 1873 เมื่อถูกตัดสินให้จ่ายค่าสร้างเสาศิงสวารีย์นั้นใหม่ เขาจึงหนีไปอยู่สวิสและสิ้นชีวิตลงในปี ค.ศ. 1877

19. กามีย์ ปีซาร์โร (Camille Pissarro)

ผู้บุกเบิกแนวทางการเขียนภาพวิวแบบอิมเพรสชันนิสต์

ภาพเขียนตัวเองของปีซาร์โร

กามีย์ ปีซาร์โร เกิดที่เกาะเซนต์โรมัส ซึ่งอยู่ในหมู่เกาะอินดีสตะวันตกของเดนมาร์ก เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ. 1830 บิดาผู้มีร้านขายของอยู่บนเกาะนั้นเป็นลูกครึ่งโปรตุเกส-ยิว ปีซาร์โรไปเข้าโรงเรียนในปารีส แล้วกลับมาเซนต์โรมัสเมื่ออายุ 17 ปี เพื่อมาช่วยบิดาทำงานบัญชีและดูแลกิจการในร้าน ในยามว่างเขาก็มักจะวาดรูปอะไร ๆ เล่น และแล้วใน ค.ศ. 1852 ก็ทิ้งงานติดตามจิตรกรชาวเดนมาร์กผู้หนึ่งไปเวเนซุเอลา เมื่อเป็นเช่นนี้บิดาจึงต้องตัดใจให้เขาไปศึกษาวิชาจิตรกรรมในประเทศฝรั่งเศส

เขาไปถึงกรุงปารีสในตอนปลายปี ค.ศ. 1855 ซึ่งเป็นปีที่มีการจัดงานแสดงศิลปกรรมโลกขึ้นที่นั่นพอดี ปีซาร์โรจึงมีโอกาสเห็นงานของศิลปินร่วมสมัยผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง เช่น เดอลาคัวร์ซ์, แองเกอร์ธ, กูร์เบท์ และมีเยร์ที่เขาชอบ แต่ที่ชอบมากที่สุดก็คือโกโร เขาถึงกับไปหาโกโร ซึ่งก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี จึงผูกพันไปหากันอีกบ่อยๆ มีอยู่สองครั้งที่เขาได้มีโอกาสแสดงงาน ณ ซาลงในปารีสในฐานะ “ศิษย์ของโกโร” แต่แล้วใน ค.ศ. 1866 ก็ผิดใจกัน เพราะโกโรไม่พอใจที่ปีซาร์โรรับเอาแนวทางศิลปะของมาเนท์และกูร์เบท์ซึ่งเพิ่งจะได้ออกจกกันในปีนั้นมาใช้ในงาน

ปีซาร์โรเป็นผู้ที่มีความคิดแปลก ๆ แหวกแหวามาตั้งแต่ต้นแล้ว เขารู้สึกขัดข้องที่จะทำงานศิลปะตามแบบวิชาการเก่า และก็มีมักจะกล่าวว่าจะเผาพิพิธภัณฑ์ลูฟร์เสียให้สิ้น (เพราะเป็นตัวอย่างให้คนยึดถืออยู่ร่ำไป) เขาเคยเป็นศิษย์หลายสำนักในเอกอลเดโบซาร์ (École des Beaux Arts = สถาบันวิจิตรศิลป์) แล้วจึงไปเข้าเรียนที่สำนักสวิส (Atelier Suisse) ทำให้ได้รู้จักกับหนุ่มน้อย โคลด โมเนท์ ใน ค.ศ. 1859 กับปอล เซซาน ใน ค.ศ. 1861 เขาได้แสดงภาพวิว ณ ซาลง ปี ค.ศ. 1859 แต่พวกนักวิจารณ์ไม่มีใครสนใจเลย หลังจากนั้นผลงานที่เขาส่งไปก็ถูกกรรมการคัดออกเสียอีก เขาก็เลยส่งภาพไปแสดง ณ งานแสดงศิลปกรรมที่ถูกปฏิเสธ (Salon des Refusés) ในปี ค.ศ. 1863 โดยมีคนมาสัมภาษณ์ด้วยความชื่นชม แล้วก็มีคนแนะนำชื่อ เอมีล โซลา (Émile Zola) เขียนชมผลงานของเขาในปี ค.ศ. 1866 ปีซาร์โรชอบไปเขียนภาพที่บ้านโรมงฟูโกลด์ของจิตรกรทิวทัศน์ชื่อ ลูโดวิก ปีเอ็ต เพื่อที่จะได้หาโอกาสไปพบกับโมเนท์, เรอนัวร์ และซีสลีย์ (Sisley) ด้วย ก่อนสิ้นปี ค.ศ. 1866 เขาก็ตั้งหลักฐานบ้านเรือนอยู่ที่ปงตีวซ ห่างจากปารีสออกไปราว 20 ไมล์

นับแต่บัดนั้นเป็นต้นมาปีซาร์โรต้องผจญกับความทุกข์ยากล้มเหลวอยู่นานถึง 30 ปี ภาพวิวที่เขาเขียนกลางแจ้งเสียเป็นส่วนใหญ่ นั่นได้แสดงที่ซาลงบ้าง ไม่ได้แสดงบ้าง แต่หลัง ค.ศ. 1868 ไปแล้วความยากจนบีบบังคับให้เขาต้องเขียนภาพสะเปะสะปะไปเพื่อยังชีพ บางครั้งก็จำต้องขายงานของตนให้กับพ่อค้าภาพ แปร์ มาร์แต็ง (Père Martin) ไปในราคาถูกมาก มักจะมีคนเห็นเขาไปร่วมวงสนทนาถกเถียงกับใครๆ ที่ร้านกาแฟแกร์บัวซ์ (Café Guerbois) ทุกที่ที่เขำกรุงปารีส ปีซาร์โร บุรุษสูงอายุน่าทึ่งเรียบร้อยใจดี และมีสติปัญญาปานกลางนี้เป็นที่นับถือชอบพอในหมู่ศิลปินที่มาพบปะกันที่นั่น แม้แต่เอ็ดการ์ เดอกาส์ ผู้วาดดีหัวแข็งก็ยังชอบ

ใน ค.ศ. 1869 ปีซาร์โรพาสตรีที่เขาอยู่ด้วยชื่อ จูดี เวลเลย์ กับครอบครัว มาอยู่ที่ลูฟเซียนซ์ (Louveciennes) ที่นั่นเขาได้เขียนภาพวิวในฤดูหนาวไว้มากมาย ระหว่างสงครามฝรั่งเศส - ปรุสเซีย ใน ค.ศ. 1870-1871 นั้นเขาหนีไปอยู่กับปีเอ็ตที่บริตตานีก่อน แล้วจึงพาครอบครัวอพยพไปลอนดอน และได้สมรสกับจูดีที่นั่น ได้ไปเที่ยวชมพิพิธภัณฑ์และก็เขียนภาพกรุงลอนดอนอยู่กับโมเนท์ซึ่งมาจากฝรั่งเศสในเวลาเดียวกัน เขาขายงานให้กับพ่อค้าภาพที่หนังสือความมาอยู่ลอนดอนชื่อ ดูรอง - รูเอล ได้ 2 ภาพ แต่ราชบัณฑิตยสภา (Royal Academy) ปฏิเสธที่จะรับงานของเขาเข้าแสดง

ภาพถนนในลูปเซียนส์ ค.ศ. 1870 ภาพเขียนสีน้ำมัน ขนาด 17 $\frac{3}{4}$ " × 21 $\frac{1}{4}$ " ปารีส

ขณะอยู่ในลอนดอนก็มีจดหมายจากเพื่อนมาบอกว่าพวกทหารปรัสเซียได้เข้าพังบ้านของเขาที่ ลูปเซียนส์พร้อมทั้งทำลายภาพเขียนอีกด้วย ในเดือนมิถุนายน 1871 เขาจึงกลับไปอยู่ปงต์ัวซ โดยมี เซซานและกีโยแม็งมาอยู่ด้วยในเวลาต่อมา เขามักจะทำงานอยู่กับเซซาน และทั้งสองก็ได้รับอิทธิพลซึ่งกันและกัน เมื่อเขาแนะนำให้เซซานรู้จักกับพ่อค้าสี แปร์ ตังกีเย่ (Père Tanguy) นั้น ทำให้เซซาน มีสีใช้ไปได้เรื่อย ๆ ด้วยการเอาภาพเขียนมาแลก

ตัวปีซาร์โรเองนั้นก็ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากดูรอง - รูเอล (Durand Ruel) งานของเขาขายได้ราคาพอสมควรในงานประมูลภาพ ค.ศ. 1873 ปีถัดไปที่มีการจัดงานแสดงภาพเขียน อิมเพรสชันนิสต์ครั้งแรกนั้น ปีซาร์โรได้เข้าร่วมจัดงานด้วยอย่างแข็งขัน เขาจะยื่นเคาะยอให้เซซานกับ กีโยแม็งส่งงานมาร่วมด้วย ส่วนตัวเขาเองส่งมา 5 ภาพด้วยกัน แต่แล้วงานแสดงภาพครั้งนั้นก็กลับ ได้รับแต่ความหมยหมยเหยียดเหยียดหยันจากผู้คนเป็นรางวัล ปีซาร์โรจึงจากปารีสไปอยู่ปงต์ัวซด้วยความ ท้อแท้

ปีต่อ ๆ ไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น แต่เขาก็ยังอุตสาหะส่งงานเข้าร่วมแสดงกับกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์จนครบทั้ง 8 ครั้ง แล้วเขาก็ทำงานของเขาไปเรื่อย ๆ ในปงต์ัวซ หรือไม่ก็วนเวียนอยู่แถว ๆ นั้นกับเซซาน หรือไม่กี่โกแกงที่ได้รู้จักกันใน ค.ศ. 1877 แต่มีบางเวลาที่เขาไปอยู่บริตตานีหรือไม่กี่ปารีส ไปร้าน คาเฟ่เดอโนแวม (Café de la Nouvelle-Athènes) อันเป็นสถานที่พบปะแหล่งใหม่ในหมู่สหายศิลปิน เมื่อเดอกาสกับแมรี คาซาท (Mary Cassatt) สนใจการทำภาพพิมพ์โลหะ (etching) เขาก็ให้ความ สนใจด้วยอย่างมาก แล้วเดอกาสก็ยังสนใจภาพพิมพ์ญี่ปุ่นอีก แต่สำหรับปีซาร์โรนั้นเพียงแต่มองหา เทคนิคที่จะเอามาใช้ได้เท่านั้น

ปีซาร์โรย้ายไปอยู่ที่ออสนีแตร ๆ ปงต์ัวซนั่นเองใน ค.ศ. 1883 แล้วก็ไปเอราญีอีกในปีถัดไป ด้วยความไม่สมหวังในงานของตน และด้วยความคิดว่าตัวเองสร้างงานที่เหลวไหลไร้รูปทรง แต่